

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 454/2022-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **cda consulting group, s. r. o.**, Mariánske námestie 6, Žilina, IČO 44 927 118, zastúpeného Mgr. Jánom Páchnikom, advokátom, Mariánske námestie 6, Žilina, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 34 Cb 43/2015 a postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cob 116/2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 15. augusta 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecných súdov v konaniach označených v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje, aby jej ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie spolu v sume 7 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva nasledovný stav veci: Sťažovateľka sa žalobou podanou 12. februára 2015 na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) domáhala zaplatenia sumy 5 855,71 eur s príslušenstvom. Toto konanie bolo vedené na okresnom súde pod sp. zn. 34 Cb 43/2015. Okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom 13. septembra 2019. Sťažovateľka podala proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozhodol rozsudkom č. k. 2 Cob 116/2020 z 24. mája 2022, ktorý bol sťažovateľke doručený 20. júna 2022.

II. Argumentácia sťažovateľky

3. Proti postupu okresného súdu a krajského súdu v označených konaniach podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, v ktorej namieta vznik prietáhov, ktoré boli spôsobené výlučne nesprávnym postupom súdov, resp. ich neodôvodnenou nečinnosťou. Uvedené pochybenia majú za následok neprímeranú dĺžku napadnutých konaní, čím došlo zo strany okresného súdu, ako aj krajského súdu k porušeniu sťažovateľkou označených práv. V tejto súvislosti sťažovateľka uvádza, že konanie na súde prvej inštancie trvalo 4 roky a 286 dní a odvolacie konanie trvalo dva roky a 192 dní.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jej práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a krajského súdu v napadnutých konaniach.

5. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

6. Ako možno z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyvodiť, zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedeného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už označený súd právoplatne rozhodol pred podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu označeného práva nečinnosťou tohto orgánu nemôže dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

7. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 116/02, IV. ÚS 637/2013). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)], pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor je akceptovaný aj judikatúrou ESLP (Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

8. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv

sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

9. Ako vyplýva aj z obsahu samotnej ústavnej sťažnosti, napadnuté konania vedené na okresnom súde spolu s odvolacím konaním vedeným na krajskom súde boli právoplatne skončené vydaním rozsudku krajského súdu č. k. 2 Cob 116/2020 z 24. mája 2022, ktorým bol rozsudok okresného súdu č. k. 34 Cb 43/2015 z 13. septembra 2019 v časti potvrdený a v časti zrušený a konanie zastavené. Ústavný súd v súčinnosti s okresným súdom zistil, že rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 20. júna 2022. Ústavná sťažnosť namietajúca postup tak okresného súdu, ako aj krajského súdu v napadnutých konaniach bola ústavnému súdu doručená 15. augusta 2022, teda po tom, ako okresný súd, ako aj odvolací krajský súd vo veci sťažovateľky právoplatne meritórne rozhodli. Z uvedeného zistenia vyplýva, že v čase podania ústavnej sťažnosti sťažovateľkou bola jej právna neistota už nepochybne odstránená. Toto konštatovanie je súladné s konštantnou a jednoznačnou judikatúrou ústavného súdu, v zmysle ktorej opodstatnená je ústavná sťažnosť na prietahy v konaní pred súdom adresovaná ústavnému súdu len potiaľ, pokiaľ sťažovateľ nedisponuje právoplatným a doručeným rozhodnutím vzídeným z konania, ktorého sa namietané prietahy týkajú (z novších rozhodnutí pozri II. ÚS 116/2019, IV. ÚS 152/2019, II. ÚS 188/2020). Ústavný súd nemá dôvod sa od tejto rokmi potvrdzovanej judikatúry ústavného súdu odkloniť.

10. Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že v čase podania ústavnej sťažnosti k namietanému porušovaniu označených práv postupom okresného súdu a postupom krajského súdu v napadnutých konaniach už nemohlo dochádzať, a preto ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

11. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľky v nej uplatnených.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu